

Саломе Хемерле Тиха професія

Наступний текст — це деякі мої думки, записані відтоді, як р*сія напала на Україну, мою рідну країну.
Я живу і працюю в Австрії.

07.03.22.

День народження сина Віти, моєї подруги з Києва. Цей чоловік служить в ЗСУ, його син десь в Італії з мамою — найдорожчих тримаймо подалі від війни.

Увечері супервізія. В зумі багато віконець, деякі чорні, психотерапевти і психотерапевтки з України проводять супервізійну онлайн-сесію з колегами із Ізраїлю. Ті-то точно знають, як жити в стані війни. Я бачу перелякані очі колег, дехто зібраний, дехто пробує захищатися банальними порадами, мене душить злість. Ні, справжня лють.

Ми могли би в цьому ж складі зустрітися на конгресі в Києві чи Тель-Авіві, ми би гарно вбралися, жінки були би елегантно нафарбовані, ми би сміялися, жестикулювали і пили би біле чи роже, обговорюючи Біона чи Фукса. Х Т О дозволив собі забрати в нас це право???

Супервізор питає, чому в деякого вимкнені камери. Щоб не виказати себе.

Лють змішується зі сльозами в мене десь на переніссі. Вимикаю камеру і я.

15.03.22

Психоаналіз — гуманістична професія. Мій пацієнт з другим іменем Адольф, так, як той самий Адольф, насамперед розповідає мені, скільки грошей він пожертвував для України й у які організації.

Пацієнт, щоб мати актуальну інформацію від коханки, яка працює в таємній поліції однієї європейської країни і часто по службі буває в р*сії, не кидає її. Одягаючись у коридорі, він майже шепоче: «Він дуже хворий, на стероїдах, не сьогодні-завтра, Україні постачають першокласну зброю» — і бажає мені гарних вихідних.

17.03.22

Я взяла ще двох пацієнтів з України на кризову інтервенцію. Переказала гроші на броники, знайшла квартири для двох мам з дітьми, забрала в знайомої книжки про війну, поплакала у ванній, випила вина, обійняла чоловіка, перевірила моїх в Україні.

Міф об'єктивності. Психоаналіз ратує за об'єктивність. Чи можлива вона, коли дітей твоєї країни бомблять на вокзалах і в театрах, коли вагітні гинуть, коли вбивають тварин, а невбиті лишаються біля вбитих господарів?

23.03.22

Мій пацієнт, що має тенденцію затягувати сесію на декілька хвилин, сьогодні часто поглядає на годинник. «Цього разу я буду пунктуальний», — запевняє він мене, я посміхаюсь, це моя функція — дивитися за сетінгом. Чи відчуває він, що мій психічний

контейнер майже повний? Що я думаю, що я можу сховати? Що я можу? Чи те, що я можу, є достатнім?

8.04.22

Психоаналіз — тиха професія, але я маю всі підстави сьогодні кричати. Урсула фон дер Ляєн обіцяє Україні безпрецедентні інвестиції і надшвидкий шлях у Європу, але я думаю про розірвані піхви десятирічних дівчат із Бородянки, про дванадцятирічних тінок, які би мали зараз перейматися проблемами заздрості й конкуренції, роздивлятися тренди в косметиці й світопогляді, а натомість, онімілі від жаху, з вибитими зубами, багаторазово згвалтовані російськими солдатами, прибувають до українських шпиталів. Напевне, такі картинки травмують. Вибачте, але, боюся, я хочу вас травмувати. Тисячі матерів висохли в мені в гіркий попіл, що лиш качається, почорнілий від болю і ненависті.

На тіток-відео, де кадірівці розстрілюють світлофори, підпис «Ніхто не вмер і не постраждав». Смайлики. Війна — це антонім цивілізації, негація закону батька, слова батька.

09.04.22

Дівчина з Прилук вийшла зустріти мене до метро, незважаючи на дощ. Була жвава і балакуча, розповідала про віденський зоопарк і жорстку місцеву воду. Коли ми прийшли додому, то виявили, що її шкарпетки були мокрі спереду, а вона навіть цього не помітила.

16.04.22

Середньостатистичний австрієць сказав мені сьогодні, що Україна теж нападає на р*сію, що він не дивиться медіа, бо не хоче, щоб на нього впливали. Моє невиказане запитання: а звідки ж він бере для себе інформацію? Він прихистив у себе дві українські сім'ї і дуже нахвалює борщ, який йому варять українські жінки. Завтра Великдень в Австрії. Розповіла йому про Бучу, насилля, вбивства і неможливість абортів у Польщі принаймні. Спочатку вкурвилася на нього, а потім зрозуміла, що його думка «не з медіа» — результат багаторічної роботи машини р*сійської пропаганди. Поговорили ще раз.

22.04.22

Сьогодні годину займалась пекельним воркаутом із тренеркою з моїх рідних Чернівців. Ніколи не відгадаєте мою мотивацію. Хотіла на сніданок відкоркувати пляшку червоного. Знайшла тільки мануальний штопор. Не стало сили витягнути корок. Вкурвилася і відпрацювала із власною вагою годину. Відкоркувала після. Тішуся. Одесу бомблять перед Великоднем, моя найкраща подруга там живе, зараз, слава богу, у Брашові, Румунія. Одеса краща за Брашов. У своїй одеській квартирі подруга з чоловіком лиш завершили ремонт.

24.04.22

Великдень, і смаки, і запахи проходять до мене, наче крізь якийсь кокон. Я думаю про липень наступного року, коли, сподіваюся, цей есей буде прочитано чи надруковано, я намагаюсь вигадати собі, що в Україні вже не буде смертей і згвалтувань дітей, що буде мир і я читатиму цей текст із полегшенням і з використанням минулого часу.

Сьогодні я знесилена переживанням і болем. Напевне, вірянам легше, у них хоч якась надія є. Завтра починається новий робочий тиждень. Я хочу у відпустку і мушу душити почуття провини за свої бажання.

5.05.22

Сьогодні прислали відео: розпакування спеціальних ножиць для саперів. Це вам не торба «Луї Віттон», ті відео ніколи не дивилась. На ножиці для саперів донейтила. Знайома перукарка з Харкова, що чудом вибралася з міста, звичайно, без робочого інструмента, і зараз перебуває в Австрії, теж потребує ножиць. Я згідна донейтити і їй. Купила перші, щоб можливо було використовувати другі.

6.05.22

Хайку:

Фройд народився, славимо його!

П'ю, а вилиці скімлять:

Азовсталь.

10.05.22

Наснилася смерть. Тримаючи сина на руках, у лихоманці вирішую, як уберегти його шию, ми падаємо вниз, бо дім розбомблено, а в автобусі хтось відкрутив гвинтик, з нами падає багато людей, я знаю, ми всі помremo.

21.08.22

Останні дні літа скапують бурштиновою смолою. Хочу розтягнути час. Я в Каринтії, у Штефана. Він віддав одну квартиру українській сім'ї.

31.08.22

Психоаналіз — тиха професія, тому прошу вас ушанувати пам'ять тих українців і українок, які віддали своє життя в боротьбі за вільну Україну, хвилиною мовчання. А ще краще — почитайте тексти українських письменників чи письменниць декілька хвилин.

.....

